

Радостина Георгиева Йорданова
Станислава Иванова Христова

МЛАДИ И НЕЖНИ

СТИХОВЕ

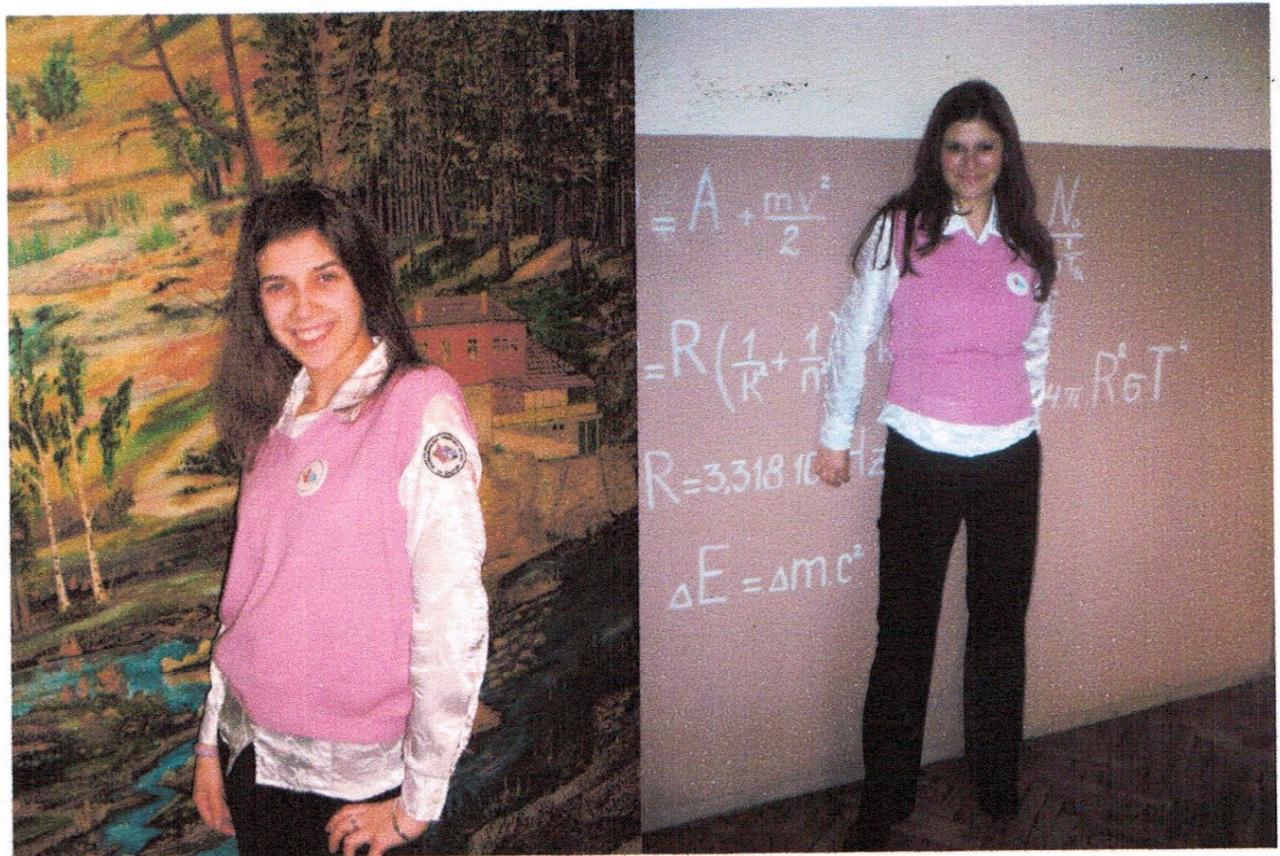

Тук сме публикували всичко, което
изразява нашето мнение или е
свързано с нас по някакъв начин,
нещо което изразява нашите
чувства и мисли.

Нещо от самите нас.

Веे утринна прохлада
в моето лице-
аз съм млада, млада, млада
с огнено сърце.

Елисавета Багряна

**Радостина Георгиева
Йорданова**

1

**Станислава Иванова
Христова**

Радостина Георгиева Йорданова

Твърде лично

Знаеш ли, че любовта съществува
и сърцето ми сега и се любува.

Но преди не мислех така,
бях просто самотна пессимистка.

Казвах си:

„Любовта никога няма да дойде при мен”,
но ето, че дойде и този ден.

Преди 12 месеца се запознах с едно момче,
в парка на нашето малко градче.

Отначало бяхме само приятели,
но така си мислех АЗ, скъпи читатели.

Не забелязвах какво имам до мен,
но съдбата ми показа в един слънчев ден.

Всъщност не съдбата, а самото момче,
ми каза, че съм пленила неговото сърце.

С това отвори се за мен врата
към необятния свят на любовта.

Искала съм винаги това момче
да бъде щастливо с мен като дете.

Дано успяла съм, надявам се
и искам да му кажа от сърце:

„Искаше да ме направиш ты щастлива
и повтаряше ми все:Ах колко си красива!

И успя, признавам го сега.

Винаги съм ти го казвала
и освен това доказвала,

Но искам да го изкрешя

ОБИЧАМ ТЕ СЪС ЦЯЛАТА СИ ДУША
ОБИЧАЙ МЕ И ТИ ТАКА!!! ”

Когато си до мен

Когато си до мен, светът спира да се върти,
а когато не си, са безкрайни отминаващите дни.

Когато си до мен, сърцето бие ускорено,
а когато не си, сякаш то е уморено.

Когато си до мен, разбирам какво е любовта,
а когато не си, ме обгръща тъга.

Когато си до, мен аз дишам,
а когато не си, малко по малко умирам.
С две думи, когато си до мен, аз живея,
а когато не си-за теб копнея!

Любовта

В живота се случват странини неща
и едно от тях е да извееш любовта.
Това чувство е необятно и прекрасно
и може да направи сърцето ти нещастно.

Но намериши ли любимия човек,
ти искаш вечно да е с теб.

Обичаш ли, нищо друго няма значение,
дори и чуждото мнение.

Мразиши ли, мразиши цял живот,
обичаш ли, обичаш до гроб!

Приятелство или любов

С приятелство започна всичко между нас
и всичко да остане тъй желаех аз.

Нараних го тъй дълбоко
и постъпих аз жестоко.

Приятелство до край си обещахме,
а дали сме истински, така и не разбрахме.

Не зная от това приятелство дали
любов може да се породи.

Все тъжна бях и плачех аз,
но мъката изчезваше завчас,
когато с нежни думи той ме утеши,
сълзите спираха във моите очи.

Иечно аз се чудя и не зная
как загадката да разгадая.

Дали с това, което сторих, не сгреших
и сърцето на едно момче разбих .

Грях ли е да обичаш

Пороен дъжд излива се
и сякаш че присмива се
на момичето, което
открадна ти сърцето.

Кори ме той-дъждът- задето
продадох си на Дявола сърцето.

Тъй нещастна аз стоя
и си мисля под дъжда.

Защо ли случи се със мен така,
момче сърцето ми открадна.
Със надежда отначало ме дари,
а после със безброй сълзи.

Грях ли е някого ти да обичаш
и във любов да му се вричаш?
А той нещастна да те прави
и дори да те забрави.

И не спирам аз за тебе да мечтая
Обади се най-накрая,
Малка радост ми дари
И на кафе ме покани!

Нещастие или криле

Зашо понякога любовта разочарова,
мислите ни мъчи и пръска отрова,
тежи ни като камък на душата
и в миг обгръща ни тъгата?

До вчера радостни, щастливи,
а днес в очите плуват сълзи горчиви.
Напират да излязат и плачът изведенъж
облива лицето по-проливен и от дъжд.

Горчи ми нещо във душата
и черни мисли ми минават през главата:
дали с решението не прибързах
и със него се обвързах?

Сгреших ли?- питам се сега
и отговора търся дълбоко в моята душа.
Единствен отговор остава любовта-
отговорна за моята самота.

Зашо ли случва се това,
понякога така е в любовта-
в един момент с криле те надарява,
а в друг нещастие, сълзи раздава.

България ✓

Земя на моите деди
земя на таз, която ме роди,
ти свидна си и тъй си мила,
зашпото тук съм се родила.

Във тебе всичко ми е мило,
морето и планинското ти било,
горите гъсти и зелени,
от птичи глас опиянени.

Когато слънцето изгрява
и твоите поля огрява,
ти тъй красива си о, земъо,
че аз от теб съм възхитена.

За тебе всичко аз ще сторя
дори с врага ти ще се боря,
щастливи да растат децата,
да радват се на свободата.

За свободата

Че жертви паднаха безброй,
помни това, народе мой.
Героите си ти недей забравя,
умряха те за теб, а не за слава.

Отечеството мило бе за тях,
с врага се биеха без страх.
В борбата тежка и жестока
те следваха една посока.

Народът ни свободен да живее,
в полето кръшна песен да се лее,
децата в мир и радост да растат
и винаги за свободата си да бдят.

Левски

Ти нужен си ни, Левски, днес
със свойта слава и с' чест.
Народа си да подкрепиш
и със сили ти да го дариш.

Да спомниш му, че нявга той
живял е в робство и във бой.
Да не навежда пак главата,
че ще загуби свободата.

Отново в нашата държава
мизерията пак настава
И в кошовете за боклук
за къшай хляб се ровят тук.

Ела отново, помогни,
със ум и сили ни дари
да осъзнай се тоз народ,
За да не тегли като скот.

Правителството в таз държава
започна всичко да продава.
Народа си не уважава
и само бори се за слава.

На моите родители

Живот щастлив ми вие подарихте
и с много обич ме дарихте.
Отгледахте ме да порасна
и направихте ме вий прекрасна.

С надежда и любов изпълнихте ми вий сърцето,
това е най-важно за детето.
И жертвайте се все за мен
всеки час и всеки ден.

Стараете се всеки ден,
човек да направите от мен.
Но знайте, че когато пораста,
благодарна ще ви бъда.

Макар и да не го показвам,
сега с усмивка ви го казвам:
Към вас изпитвам обич тъй голяма
и знайте, от родителите по-скъпо няма

Един нормален учебен час

Ето, че удари пак звънеца,
лелката отключва кабинета.

Влизаме със гръм и трясък,
а понякога със смях и крясък.

Когато класната ни зърне,
във учителската стая иска да се върне.

„Божичко, каква беда,
влизат в час десети А!”

Часът започва и всички са кротки,
но кога ли ще се разбеснеят тези диви котки?

Започва госпожата да изпитва наред,
но всеки се прави, че с друго е зает.

В крайна сметка излиза някой на дъската,
но не може да отвори той устата.

Вчера учебника не е отварял
и урока не си е преговарял.

Ето втория въпрос класната задава
и всички да мълчат, предупреждава.

„Нека този на дъската
си размърда мозъка в главата!”

Всичко живо пак мълчи,
но някой в учебника с погледа си вълчи
зърна отговора и на изпитания го прошепна,
а госпожата двойка за подсказване му лепна.

Класната от този фал се отегчи
и новия урок започна да реди.

Ала кой ли слушаше я нея,
горката търпелива фея?

Някой от класа изръси простотия
и във стаята настъпи олелия.

Ах, горката наша госпожа,
едва дочака края на часа.

Музика за нашите уши-звънеца зазвъня
и вълна от ученици коридорите заля . . .

На любимите учители

Посрещнахте ни с обич тъй голяма,
аз чувствам го, това не е измама.

С надежда и любов изпълнихте сърцата,
за вас сме всичко ний, децата.

С характери различни ни събрахте
и болката на всички ни разбрахте.

Помогнахте страха да овладеем
и дружно всички да заживеем.

Едва ли лесно е било, с характери различни,
да справите се вий, учители обични.

Но вярвайте, щастливи сме, че вас ви има,
изпълнени сте вий с любов неугасима.

Бъдете все така добри и обичливи,
в живота да сте винаги щастливи,
усмивка по лицата ви да грее
и дълго всеки да живее!

Станислава Иванова Христова

Не искайте да го забравя

Аз искам днес да ви разкажа
За една несъбудната мечта,
За чувствата, родени от надежда,
За болката, родена от тъга.
Очите ми от сълзи са солени,
Сърцето ми-потънало в сълзи.
А всички казват, че той не е за мене,
Какво да сторя- това е любов
Щом чуя неговото име;
изгряват хиляди слънца,
очите му са бисери големи,
в косите сребърна луна.
Аз молих, ти не отговори,
Аз плаках, ти не ме разбра,
Погледна ме с насмешка в очите
И потърси в друга любовта.
Сега отивам надалече,
оставам със спомена за теб,
и няма кой да ти досажда вече,
но ти ще бъдеш винаги до мен.
Когато аз отново се завърна,
дали ще бъдеш същия като преди.
Ще мога ли с любов да те прегърна
и мойта радост да ми върнеш ти?

Една несъбудната мечта

Не ще забравя деня, в който аз те срещнах,
и влюбих се до лудост в тебе аз,
но всичко между нас бе кратко
и скоро далеч от теб бях аз.

Пушех нервно...

Кършех пръсти ...

Мислех все за теб...

Чаках твоите тихи стъпки...

Молех да те видя в моя мрачен ден...

И така...

Аз сега съм толкова далече,
мъчех се да те намеря,
да те видя и да чуя аз отново твоя глас.

А хората само ми говореха,
че скоро ще те видя
и отново твоя ще съм аз,
но това така и не стана.

Щом затворех аз очи,
те виждах същия като в онази нощ
и чувах твоя нежен глас,
който ми шептеше, че ме обичаш ти.

А щом отворех аз очи,
усещах тежест в сърцето,
сълзи се стичаха от моите очи
и убиваха всичките ми мечти
Всеки ден аз за тебе плачех
и исках да съм с теб в нощта,
но това остана само една
несъбудната мечта.

Обичам те!!!

Обичам те!

Сама не зная колко! Обичам те безумно!

И до лудост влюбена съм в теб!

Сега сме заедно!

Сега сме силни!

И можем всичко с обичта си да преорим!

Обичам те!

Обичам те безумно и до лудост!

И искам всичко най-красиво да ти дам!

Обичам те! Това са само думи две...

Не се изчерпва с тях това, което искам да ти кажа...

Но в тези думи – душата ми,

сърцето ми и аз самата – всичко е събрано!!!

Обичам те! Това го знаеш ты, мое слънчево момче!!!

И днес, и вчера, утре, по-нататък...

Аз искам да съм с теб, да бъдем заедно като сега!....

И искам обичта си да ти давам!!!

Обичам те до края на света!!!

Звезда

Вървя и гледам аз звезда
И моля се- да открия твоята душа,
Да ѝ кажа, за да разбере
Какво се крие в моето сърце.

Да ѝ кажа тези няколко слова,
Които казва моята сълза сега.
Когато гледам тази мъничка звезда,
Разбирам- ти си моята мечта.

Не искаш ли да разбереш,
Че умирам от копнеж
Твоите очи да зърна
И тебе, мили, да прегърна.

Ти имаш нея, мен ме няма вече
И макар че „сбогом” ти изрече,
Пращам ти една звезда,
А с нея и моята душа.

Изгубена надежда

Вървя по осияния със светлина път,
но нищо не виждам,
болката е затъмнила душата ми.

Вървя сред хиляди хора,
но не ги различавам,
виждам само теб в лицата им.

Вървя...., но сякаш съм спряла,
а животът минава.

Изгубих те, плаках,
молих се, надявах се,
беше ми останала надеждата,
която подържеше живота в мен,
сега и тя умря, а с нея и моята душа!!!!

Края на една любов

Стъмни се!

Надвисналите облаци тъма
се спуснаха ниско над земята
и дъжд проливен заваля,
а момчето я целуна за последно.

Момичето със пламнало лице,
притихнало така във мрака,
се гушкаше отчаяно в него,
и молеше се да не се разплач!
С треперещ глас едвам изрече:
"Отиваш си, отиваш си сега,
ще забравиш мен и любовта,
а без теб аз ще умра!"

А той и прошепна нежно в ухoto:
"Обичам те! Ти си любовта,,
тъй сладка, неподправена и пряма. Обичам те."

И подъл мрак се спусна с жал над тях,
а тя се взря в очите му като катран,
сълзи от мъжка болка там съзря,
падащи от болката подгонени!

Светкавица за миг проблесна,
гръм екна- буря се изви в безкрая
и нещо сякаш се разцепи,
а дъждът валеше все по- силно.

Той пусна ръката ѝ,
обърна се, без дори да каже "сбогом",
тръгна и повече не се обърна.

А тя остана сама в мрака,
потънала в болка и тъга.

Така настъпи край на любовта...

**Посвещава се на 45 години –
профессионален образование
в гр. Омуртаг**

